

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.427/2014/12. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, **2015. szeptember hó 2. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

A befolyással üzérkedés büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2014. október hó 28. napján kelt 20.B.582/2014/18. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a 3 rendbeli korrupciós vétség a 2012. évi C. törvény 299.§ (1) bekezdésébe ütközik és annak (3) bekezdése szerint minősül.

A vádlott köteles a másodfokú eljárásban felmerült 10.880 (tízezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék 2014. október hó 28. napján kihirdetett 20.B.582/2014/18. számú ítéletével a vádlottat befolyással üzérkedés büntette [2012. évi C. törvény 299.§ (1) bek., (2) bek. a/ és c/ pontok], 3 rendbeli befolyással üzérkedés vétsége [2012. évi C. törvény 299.§ (1) bek., 300. § (1) bek.] és 2 rendbeli csalás büntette [2012. évi C. törvény 373.§ (1) bek., (2) bek. bc/ pont, (3) bek. b/ pont] miatt - halmazati büntetésül - egy év tíz hónapi börtönbüntetésre ítélte, amelynek végrehajtását négy évi próbaidőre felfüggesztette.

A vádlottal szemben 410.000 forint erejéig vagyonekobzást rendelt el.

Végrehajtása elrendelése esetére úgy rendelkezett, hogy a szabadságvesztés hétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Határozott továbbá a magánfél polgári jogi igényéről, a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védő elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítéséért jelentettek be fellebbezést.

A **védő** perbeszédében a bejelentett fellebbezést fenntartotta.

A terhelt védekezését megismételve azon meggyőződésének adott hangot, hogy a vádlott nem követte el a terhére rótt bűncselekményeket, mivel ő maga nem vett át pénzt, csak belekeveredett abba az ügybe, amiben nevének felhasználásával az ügy sértettjei közül ketten vettek tevékenyen részt. Mindezekre tekintettel elsődlegesen felmentést, másodlagosan a nehéz körülmények között élő, két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodó, vallásos vádlott büntetésének enyhítését kérte.

A **vádlott** a másodfokú bírósághoz intézett, 2015. szeptember hó 1. napján kelt beadványában maga is a 6. számú tanú tanúkénti kihallgatását szorgalmazta és büntetése mérséklését kérte.

A **Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség** BF. 1173/2014/1. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket megalapozatlannak tartotta.

Rámutatott, hogy a törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve, az eljárási szabályok megtartásával lefolytatta a bizonyítási eljárást, amely eredményeként megalapozott tényállást állapított meg. A lehetséges körben feltárt bizonyítékokat logikusan, egyenként és egymással összevetve mérlegelte és indokolási kötelezettségét is teljesítette, így megalapozott tényállást állapított meg, amely a másodfokú eljárásban is irányadó. Ebből adódóan a másodfokú eljárásban érvényesülő felülmérlegelési tilalom folytán a felmentést célzó fellebbezések eredményre nem vezethetnek.

Az elbíráláskori törvény helyes alkalmazásával, okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményeit az anyagi jogi szabályoknak megfelelően minősítette.

Az enyhítő szakasz alkalmazásával halmazati büntetésül kiszabott felfüggesztett börtönbüntetés eltúlzottan enyhe joghátrány, amelynek enyhítése a büntetést súlytalanná tenné. Az ítélet járulékos rendelkezései megfelelnek a törvényi előírásoknak, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a védelmi perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdés alapján teljes terjedelmében felülbírálta a Fővárosi Törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, kellő alaposággal és körültekintéssel folytatta le, mintegy túlbiztosításként az elkülönítést követő három hónapon belül, azonos összetételű tanácsban folytatott eljárásban a megelőző négy tárgyalás anyagát is kimerítően ismertette.

A kellően részletes, minden releváns körülményre kiterjedő bizonyítási eljárás során a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, mivel a tényállás alapos és hiánytalan felderítéséhez valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyíték rendelkezésre áll.

A törvényszék 1., 2., 3., és a 4. számú tanúkat az eljárási törvény rendelkezéseinek megtartásával hallgatta ki, őket a szükséges figyelmeztetésben részesítette, s a figyelmeztetésre adott válaszaikat is rögzítette. A ki nem hallgatható tanúk vallomásának felolvasása ugyancsak az eljárási törvény rendelkezéseinek megfelelően történt, ahogyan az 5. számú tanú írásbeli vallomása is megfelel a törvényben megkívánt feltételeknek.

Az elsőfokú bíróság ismertette mindazokat az okirati bizonyítékokat, amelyek az ügy eldöntése szempontjából releváns adatokat tartalmaznak, lejártszással tárgyalás anyagává tette a rendelkezésére bocsátott hangfelvételt is. Következésképpen kizárólag a tárgyalás anyagává tett bizonyítékot használt fel.

A másodfokú eljárásban kihallgatni indítványozott a 6. számú tanút a törvényszék két esetben (*a 2014. július 8-i, illetve október 28-i*) idézte tárgyalásra tanúként, illetve 2014. július 15. napján részére az írásbeli vallomástétel lehetőségét is biztosította (*10./ sorszámú végzés*).

Ennek ellenére a 6. számú tanútól származó vallomás az ügyben nem áll rendelkezésre, ugyanakkor az 5. számú tanú tanúvallomásában kitért rá, hogy fia és a vádlott egymással nem találkoztak, illetve a 6. számú tanú kizárólag tőle tud a történetekről, s csak annyit, amennyit elmondott neki (*5. számú tanú 2009. november 10-i tanúkihallgatásáról felvett jegyzőkönyv nyomozati iratok 237. oldala*).

Ebből adódóan a fenti terhelti és védői indítvány nem tartalmaz eddig még figyelembe nem vett körülményeket, hét év távlatával olyan bizonyításra irányul, amely nem szolgálja az eljárás előbbre vitelét, s az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékok hitelének lerontására sem alkalmas. A kifejtettek miatt az ítéletábra elutasította avádlottnak és védőjének bizonyítási indítványát.

A fentiek szerint az elsőfokon eljáró bíróság által megállapított tényállás minden tekintetben mentes a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, megalapozott ezért a Be. 352. § (2) bekezdése értelmében alkalmas rá, hogy a felülbírálat során a másodfokú bíróság határozatát arra alapozza.

A Be. 78. § (3) bekezdés értelmében a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. A bizonyítékok szabad mérlegelésének korlátja a bíróság indokolási kötelezettsége, az ítélet indokolásából ugyanis világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett.

A bíróság az azt cáfoló bizonyítékok tükrében kellő indokkal vetette el a vádlott büntetőjogi felelősségét kétségbe vonó védekezését. Mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről rendkívül részletesen számot adott, indokolási kötelezettségének is messzemenően eleget tett, a Be. 4. § (2) bekezdésében írtak szem előtt tartásával járt el, a kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket a vádlott javára értékelte.

A felmentést célzó perorvoslatok az elsőfokú bíróság hibátlan mérlegelő tevékenységét támadják, s így a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetnek.

A bíróság a megalapozott, így a Be. 351.§ (1) bekezdése szerint másodfokon irányadó történeti tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, akinek mind a vagyon elleni, mind a korrupciós cselekményeit az anyagi jogi szabályoknak megfelelően minősítette. A bíróság által adott részletes és színvonalas jogi indokolással a másodfokú bíróság mindenben egyetértett.

Osztotta az ítéletábra a bíróság álláspontját abban a tekintetben is, hogy a Btk. 2.§-a alapján érvényesülhet a bűncselekmény elkövetése után hatályba lépett büntető törvény visszaható hatálya és indokolt az elbíráláskor hatályos törvényt alkalmazni, mivel az a feltételes szabadságra bocsátás kedvezménye folytán enyhébb a vádlottra nézve.

A bűncselekmények megnevezése és a kapcsolódó törvényhelyek tekintetében az elsőfokú bíróság által felhívott rendelkezések megfelelnek a 2012. évi C. törvény ügyszóhatározat kihirdetésekor hatályos szövegének. Időközben azonban, 2015. július hó 1. napjával módosult a 2012. évi C. törvénynek a befolyással üzérkedéssel kapcsolatos szabályozása: a gazdálkodó szervezet érdekében tevékenységet végző személlyel kapcsolatos befolyással üzérkedés törvényi tényállását az elsőfokú ítélet meghozatalakor hatályos Btk. 300. § (1) bekezdéséből a jogalkotó változatlan tartalommal a Btk. 299.§ (3) bekezdésébe emelte át. Emiatt a korrupciós vétségek bíróság általi minősítése már nem felel meg sem az elkövetéskori, sem a másodfokú elbírálás idején irányadó szabályozásnak. Mivel közbülső törvény alkalmazására nem kerülhet sor, a másodfokú bíróság az időközben módosult befolyással üzérkedés vétsége minősítését a jelenleg hatályos törvényhely feltüntetésével a 2012. évi C. törvény 299.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (3) bekezdés szerint minősülőre pontosította.

Az elsőfokú bíróság maradéktalanul felsorolta a büntetés kiszabása során figyelembe veendő bűnösségi tényezőket, amelyek körében azonban a súlyosító körülmények közül mellőzni kellett annak megállapítását, miszerint a vádlott ellene folyó büntető eljárás alatt követte el a jelen ügyben

terhére rótt cselekményeket. A rendelkezésre álló iratokban fellelhető erkölcsi bizonyítványból kitűnően a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 11.B.XIX.708/2013/6. számú ítéletéhez kapcsolódó nyomozati eljárásban a terhelten a megalapozott gyanú közlésére 2008. július hó 3. napján került sor, ugyanakkor a jelen ügyben terhére rótt bűncselekmények elkövetését 2008. májusában befejezte. Ebből adódóan a vádbeli időben még nem állt büntető eljárás hatálya alatt, ezért ezt a körülményt az ítélet tábla a súlyosító körülmények közül mellőzte.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette számításba a büntetéskiszabási körülményeket és azokat a súlyuknak megfelelően értékelte. Az elsőfokú ítélet kihirdetése óta eltelt további egy év miatt az eljárás elhúzódásának nyomatéka nőtt. Ennek figyelembevételével az elsőfokú bíróság által az enyhítő szakasz alkalmazásával meghatározott joghátrány az elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyával és az elkövető személyében rejlő társadalomra való veszélyességgel arányban áll és megfelelően szolgálja a büntetés célját.

A vádlottal szemben halmazati büntetésül kiszabott szabadságvesztés eltúlzottan szigorúnak nem tekinthető, így annak megváltoztatására a másodfokú bíróság törvényi indokot nem látott. Erre figyelemmel a Fővárosi Ítélet tábla a büntetés enyhítésére irányuló védelmi fellebbezéseket sem találta alaposnak.

A másodfokú bíróság a 8/2015. (IV.17.) AB határozat [51] pontjában foglaltak szem előtt tartásával eleget tett azon alkotmányos követelménynek, hogy - kifejezetten erre irányuló kérelem nélkül - hivatalból vizsgálta az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét.

A fenti határozat [27] pontja értelmében a mentesítés olyan jogkövetkezményekre terjed ki, amelyeket jogszabály fűz az elítéléshez. Beállítást követően a rehabilitált személyt ebben a körben büntetlen előéletűnek kell tekinteni, és nem tartozik számot adni olyan elítéléséről, amelyre nézve mentesítésben részesült. A rehabilitáció azonban nem terjed ki azokra a hátrányos jogkövetkezményekre, amelyeket az újabb bűncselekmények miatti felelősségre vonás esetére a büntető törvény fűz az elítéléshez {lásd: 20/2013. (VII. 19.) AB határozat, Indokolás [34]-[35]}.

Az érdemesség fogalmát, illetőleg annak tartalmát a jogalkotó nem határozta meg, annak valóságos tartalmát a bírói gyakorlat munkálta ki. A BH 1986/92. számon közzétett eseti döntés szerint az előzetes bírósági mentesítéshez szükséges érdemesség vizsgálatánál különösen az elkövető személyét, életvitelét, a bűncselekmény jellegét, az elkövetés körülményeit és motívumait kell értékelni.

A rendőri mivoltát felhasználó, ekként hivatali helyzetével is visszaélő terhelt az általa elkövetett cselekmények számára és körülményeire figyelemmel a Btk. 102.§ (1) bekezdése szerinti előzetes mentesítésre érdemtelen.

Az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről.

A korrupciós cselekményekkel összefüggésben a Btk. 74.§ (1) bek. f/ pontjában foglalt rendelkezésnek megfelelően alkalmazott a vádlottal szemben vagyonelkobzást, amely mértéke is helyes.

Helytállóan bírálta el érdemben a magánfélnek a csaláshoz kapcsolódó polgári jogi igényét, amikor a terheltet kártérítés megfizetésére és ehhez kapcsolódóan az illetéktörvény szerinti eljárási illeték megfizetésére kötelezte.

Abban sem tévedett, hogy a magánfél ezt meghaladó - a korrupciós cselekményhez kapcsolódó - követelésének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

A Fővárosi Törvényszék a lefoglalt bűnjelek sorsáról a törvénynek megfelelően határozott, amikor azoknak az iratok közti kezeléséről határozott.

Az elsőfokú bíróság indokoltan, összecszerűségében is pontosan kötelezte a vádlottat a büntetőjogi felelősségével összefüggésben felmerült, eltűzöttnek nem tekinthető bűnügyi költség megfizetésére.

A határozat egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért az ítéletábla az elsőfokú ítéletet - annak helyes indokai alapján - a Be. 371. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az eredménytelen fellebbezés kapcsán a másodfokú eljárásban keletkezett bűnügyi költség viselésére a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2015. szeptember hó 2. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s. k.
a tanács elnöke

Dr. Sebe Mária s. k.
előadó bíró

Dr. Halász Etelka s. k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2014. október 28. napján kelt 20.B.582/2014/18. számú ítélete a vádlottal szemben a Fővárosi Ítéletábla mint másodfokú bíróság 4.Bf. 427/2014/11.számú végzésével 2015. szeptember 2. napján jogerőre emelkedett és - a felfüggesztett szabadságvesztés kivételével - végrehajtható.

Budapest, 2015. szeptember hó 2. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s. k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző